

fig ved foreløbig at sige dette og ikke andet. Vi give ikke Kvittering for denne Post, den er ikke regnskabsmæssig i Orden — dette turde vel kaldes en regnskabsmæssig Betragtning — og hvad der saa senere skal ske, er en Ting som senere kan blive drøftet, som ikke vedrører selve Tingets Opfattelse, selve Tingets Beslutning angaaende Statsregnskabet. Thi kan man ikke give Decharge for Statsregnskabet; fordi der er „faktiske Omstændigheder“ eller saadanne Forhold til Stede, at et Folketing for sin egen Værs Skyld ikke kan give Kvittering, er det ganske ligegyldigt, hvad der følger efter, det er i hvert Tilfælde noget, der ikke ligger i selve Dechargen. Et Argument ud fra Følgerne ønsker Mindretallet vist ikke og har heller ikke selv brugt det, det maa jeg sige til det ærede Mindretals Ros, det er ellers blevet anvendt tilstrækkelig hyppigt i Striden. Altsaa i Følge Sagens Natur have vi at gøre baade med det regnskabsmæssige og det politiske Moment. Men saa maa jeg atter beklage, at det regnskabsmæssige ikke er kommet frem i Landstinget, saaledes, at der har uddannet sig en Praksis for Finanslovens Overholdelse. Medens jeg kan henvise til, at der nu for de af Folketinget valgte Statsrevisorer har uddannet sig en Praksis for Finanslovens Overholdelse, om end Folketinget altsaa ikke for samtlige Aarganges Vedkommende har godkendt den Praksis, som Revisorerne have fulgt. Revisorerne arbejde kun regnskabsmæssig, vi arbejde ogsaa paa en anden Maade, og Grunden dertil er naturligvis, at vi have andre Formaal. Jeg mener altsaa, at Statsrevisorerne i det hele i Virkeligheden have uddannet en Praksis, men at denne Praksis ikke vil kunne forenes med Landstingets Afgørelse, og det var det eneste, jeg tillod mig at paastaa.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Forslag til Beslutning af Sletallet (Fogtmann, Oscar Hansen, N. S. Jensen og A. Jørgensen) (se Tillæg B., Sp. 731—32)

vedtoges med 52 Stemmer mod 10.

Dermed bortfaldt Mindretallets Forslag (se sammesteds).

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Statsrevisorerens Betænkning over

Statsregnskabet for Finansaaret 1882—83.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 813 ff.)

Uden for Betænkningen var intetendringsforslag stillet.

Sagen fattedes under Forhandling.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg skal, idet jeg henholder mig til mine almindelige Udtalelser paa det foregaaende Punkt paa Dagsordenen, blot berøre nogle enkelte af de Specialposter, der findes her i Betænkningen. Nogle af de Overstridelser, som de her forekomme paa dette og det følgende Punkt paa Dagsordenen, ere af samme Karakter som dem, jeg allerede har omtalt, og til dem skal jeg ikke vende videre tilbage, dem springer jeg simpelt hen over. Jeg skal kun omtale de enkelte Punkter, der ligesom ere ny Opfattelser af Ministeriets Ret til at overstride, hvad Bevillingsmyndighederne have anvist til Udgift. Nr. 1 angaar et Beløb, Ministeriet har ført til Udgift ifølge en Højesteretsdom, der angaar et Pensionsspørgsmaal. Det er klart, at en Højesteretsdom kan ikke være bevilgende, Højesteret er ikke nogen Bevillingsmyndighed. Hvis Højesteret har dømt Ministeriet til at udbetale en Pension, der hidtil ikke er bleven udbetalt, maa Ministeriet naturligvis søge denne Bevilling paa en Tillægsbevillingslov eller paa et normalt Finansbevillingsforslag eller paa en saadan Maade staffe Sagen i Orden. Her har man uden Bevillingsmyndighedernes Tilladelse simpelthen oprettet en ny Konto paa Regnskabet, en Konto, der slet ikke fandtes paa Finansloven, og det er altsaa blot det, der paatales, men for Resten indstilles den til at passere. Det næste Punkt, Nr. 2, angaar en ganske vilkaarlig Disposition, som beror derpaa, at man i Udenrigsministeriet havde tilbagelaldt en Legationssekretær til at gøre Tjeneste i Ministeriet, og til Gengæld sendt en ministeriel Assistent over paa Legationssekretærens Plads og givet ham Legationssekretærsgage. Men det er ikke det ejendommelige ved Tilfældet. Det ejendommelige ved Tilfældet er dette, at vedkommende tilbagelaldte Legationssekretær beholdtes i Ministeriet saa længe, til en Fuldmægtigplads blev ledig. Derved opnaaede man altsaa, at en Assistent vedblev at beholde Legationssekretærsgage. Medens der var bevilget Gage til en Legationssekretær og en Assistent, var der udgivet Gage til to Legationssekretærer, og man